

PREMI CIUTAT DE BADALONA DE NARRATIVA JUVENIL 2012

PATRICIA MARTÍN
UNA DE ZOMBIS

PREMI
PROTAGONISTA
JOVE
2014

Estrella Polar

Patricia Martín Pinillos

Una de zombis

Premi Ciutat de Badalona
de Narrativa Juvenil, 2012

Estrella Polar

Estrella Polar

© 2012, Patricia Martín Pinillos
© 2012, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

Primera edició: desembre del 2012
Segona edició: octubre del 2013

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

El Premi Ciutat de Badalona de Narrativa Juvenil és organitzat per l'Ajuntament de Badalona, en col·laboració amb la llibreria El Full. El jurat qualificador estava format per: Montserrat Salgado, regidora de Cultura i Ciutadania; Patrizia Campana, representant de l'editorial Estrella Polar; Eva Santana, escriptora; Maria Carme Roca, escriptora; Jordi Cervera, escriptor, i Gemma Sala, mestra, com a secretària amb vot.

Fotocomposició: Víctor Igual
Impremta: Bookprint
Dipòsit legal: B-29.680-2012

ISBN: 978-84-9932-975-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Taula

Primer dia	9
Segon dia	20
Tercer dia	27
Quart dia	51
Cinquè dia	79
La nit del cinquè al sisè dia	97
Sisè dia	100

Primer dia

A les pellis de zombis, generalment, la gent fuig de casa cridant com bojós, morts de pànic, i s'entaforen a dins dels cotxes que tenen aparcats a la porta de la seva casa unifamiliar, cotxes que sempre estan oberts i amb les claus posades. Perden uns segons vitals, ja que els rellisquen els dits per la suor i pels nervis, o potser és per la sang que els regalima, però si són els protagonistes aconseguen arrencar el vehicle just en l'últim moment, quan el zombi colpeja la finestra i està a punt de cruspir-se'ls.

En canvi, molt em temo que quan l'atac és a Barcelona, la cosa canvia. I molt, ja que, generalment, aquí vivim en pisos i hi ha intèrfons i portes tancades, porteres, porters, conserges, no ho sé, la tira d'obstacles fins a arribar al teu cotxe. Això si tens la potra de tenir-ne, és clar. I els cotxes, els tenim tancats amb clau o sota terra, als pàrquings soterranis, i, és clar, la sortida motoritzada se'ns complica bastant. A més, aquí no et deixen conduir abans dels divuit, a diferència dels EUA, que ho fas als setze (us imagineu

qualsevol amic meu conduint? Si fins i tot jo penso que seria un error, un greu error!). Suposo que en el cas d'un atac zombi les autoritats serien més aviat laxes amb aquesta eventualitat. Vull dir que no crec que em possessin una multa per això, en el cas remot que pogués arribar a un cotxe i conduir-lo. En fi. Podria agafar una moto, vehicle que sé portar perfectament, tot i que els meus pares no ho saben ja que ho tinc terminantment PRO-HI-BIT, però sóc una adolescent, què volen, no tinc llibertat per a res. Tot i que són vehicles poc fiables davant d'un atac zombi: no corren gaire, passes fred, i d'una puntada de peu et fan caure a terra. D'una puntada de peu d'un zombi o de qualsevol. De qualsevol. De persones horribles que no tenen moral i que tirarien una noieta per robar-li la moto i fugir i salvar-se. Res de motos. Completament descartades.

L'altra cosa que passa sovint a les pellis de zombis és que la gent té armes a casa; les pellis passen als EUA, és clar, on moltes famílies tenen pistola i armes variades desades a l'armari de la cuina o sobre la nevera. Aquí, a casa nostra, excepte algú que sigui caçador o delinqüent, la gent no sol tenir armes de foc a casa. La veritat és que buscar un delinqüent quan estàs fugint mentre arrossegues una criatura de vuit anys, i esperar que el delinqüent sigui prou bèstia per tenir pistola, ja és que et toqui la grossa a la loteria.

Francament, els delinqüents del meu barri són més aviat de navalles, crec. Lladregots que ni tan sols saben fer un atracament com Déu mana. Res, tema armes descartat per complicat. Molt complicat.

Quan van començar les notícies sobre la infecció jo era a casa amb l'Atontolinat. L'Atontolinat és el meu germà petit i el seu nom és un gran resum per demostrar el que és: un atontolinat, ni més ni menys. Té vuit anys. És un mocós i el que em feia la ràbia més gran del món era haver de cuidar-lo mentre la meva mare treballava o «es prenia un petit descans al qual tenia tot el dret del món». I això passava cada dimecres a la tarda. Per això, us puc dir perfectament quan va començar tot. Just el dia que jo feia de cangur de l'Atontolinat. Els dimecres, la meva mare i el meu pare pleguen de treballar una mica més tard i tornen plegats a casa, després de prendre's una cervesa i una tapa. Se suposa que era el seu temps particular, com si jo hagués demanat néixer i fer malbé el seu temps particular. Com si hagués demanat tenir un germà i fer-lo encara més malbé. Com si l'Atontolinat hagués demanat néixer, pobret, que no coneix res més enllà de les pistoles amb què fa veure que juga... En fi, que estàvem mirant la tele, dibuixos animats, és clar, desobeint les instruccions de la mare de fer primer els deures, ni parlar-ne, que vingui ella i l'hi obligui; doncs això, estàvem tots dos mirant la tele i

van interrompre l'emissió. L'Atontolinat vinga queixar-se, es pensava que era jo qui tallava el programa, no entenia res, ni jo tampoc; què estaven dient? «Vols callar!!», vaig cridar. A la tele, repetien un missatge de veu i amb subtítols en què ens deien que ens quedéssim a casa. Molt bé, no pensava sortir, però volia saber on era la meua mare. I el meu pare.

L'autocar de l'escola ens havia recollit a la porta del darrere. No passava res estrany, que jo sabés. Va sonar el timbre de l'escola i tots vam fugir com si hi hagués un incendi, però això és habitual. Vaig haver d'anar a la classe del meu germà a buscar-lo. No volia que em comencés a dir que es volia quedar a jugar a futbol i haver d'estar-me hores en aquell pati pollós. Així que vaig anar a la seva classe i el vaig arrossegat fins a la porta del darrere, que és on ens recullen als alumnes que viatgem amb l'autocar, pobres desgraciats. Vam fer molta via. És clar, cap dels pares ni avis dels nens de les anteriors parades s'havien presentat a esperar-los, però aquell dia la monitora havia quedat amb un nòvio nou i no tenia gens de ganes de parar-se a esperar o a trucar a les famílies. Va decidir respectar les normes al peu de la lletra i no aturar-se més de dos segons a cada parada. Si no hi eren, doncs que els vinguessin a buscar al final del trajecte, que ella no era la punyetera cangur d'un grup de mocosos, per quatre duros... Total, que vaig desconnectar de la mo-

nitona amb l'iPod fins que el bus ens va deixar davant la porta de casa. Vam baixar i vam pujar al pis. No havíem vist ningú. No havíem anat enlloc més que a casa. No vam parlar amb ningú. No tenia ni idea del que havia pogut passar.

Mentre la tele emetia missatges terribles de tanqueu-vos, no sortiu de casa, algú vindrà a salvar-vos, les autoritats del país estan treballant per ajudar-vos, vaig mirar per la finestra. Encara no era fosc del tot. El meu carrer és un carrer tranquil, amb poc trànsit. Estava desert. Era curiós perquè les botigues semblaven obertes. Vaig sortir al balcó. Portes obertes, música, llums, però no semblava que hi hagués ningú. De cop, un paio corrents i cridant, perseguit per un altre que arrossegava una cama i feia uns crits esgarri-fosos. A la cantonada, la dona que treballa al forn del carrer es llança sobre el nen del quiosc de revistes i se'l fot. Se'l menja. Li arrenca el braç d'una queixalada i se'l MENJA. Els vaig veure de través. Vaig vomitar al balcó i em vaig deixar caure a terra, una mica desanimada. Vaig preferir no seguir mirant, i què voleu que us digui? Que no em veiessin. M'havia semblat que la dona aquella m'havia vist, una dona no gaire amable en general, sempre ens dóna la barra de quart com si ens fes un favor, però no esperava d'ella tanta violència. Però això no va ser el pitjor de tot, no... De sobte, el nen menjat s'aixeca amb tots els budells penjant pel

forat de la queixalada i es posa a caminar, Déu meu Senyor! Què coi és això? On és l'Atontolinat?

Som en una punyetera pel·lícula de zombis!

Total que vaig entrar a casa i vaig decidir tancar-me amb el nen, i comprovar que la porta principal, les portes dels balcons i els porticons estiguessin ben tancats i barrats. Vivim en un principal enorme del barri antic del centre de Barcelona i al menjador no hi tenim persianes que dissimulin la nostra presència. No vull veure, ni vull que ens vegin, ni a mi ni a l'Atontolinat, i on són els meus pares? Marco el número de mòbil de la mama. Silenci. El del papa que sona, sona i sona, fins que diu que «*el abonado está fuera de cobertura*». Hi torno. Sona, sona, sona i torna a dir que deixi missatge. El deixo, ja una mica histèrica, papa, papa, on sou, papaaaaaaa! Sona un piiiiip. Torno a trucar. Ara comunica, truco i silenci.

D'acord, primera opció: no hi ha xarxa de mòbils, o sigui que simplement no funciona. Segona opció: estan tancats i amagats en un lloc sense cobertura. Tercera opció: se'ls han menjat. No gaires opcions ni gaire encoratjadores, francament. Bé, no és el moment de plorar, però noto com unes llagrimetes em ballen per la parpella. L'Atontolinat em mira i jo faig veure que em pica l'ull. Ell em somriu i continua canviant de canal, tal qual, a vegades no sé si és ximple de veritat, o si ho fa veure, o si és tan llest que passa de tot.

M'ocuparé del tema «els meus pares» d'aquí a una estoneta.

A la tele han tallat la programació, només posen notícies. Diuen no-sé-què d'atacs, de ressuscitats, d'apocalipsi; miro la pantalla intentant no quedar-me amb la boca oberta i, senyors, es mengen en directe la presentadora dels informatius. En un moment donat, plaf, pantalla negra i ens quedem sense llum; la veritat és que no tinc pebrots de sortir a l'escala per veure si és general o cosa nostra, m'enteneu, no? Vull dir que quasi és millor no saber-ho. Ja sé que són els bitxos que corren per allà, que són zombis. Ho sé de sobres i no tinc gens de ganes de trobar-me la meva veïna xafardera, la que es dedica a dir a la meva mare a quines hores torno i amb qui torno dissabte al vespre, convertida en un zombi fastigós assedegat de sang i de la nostra carn tendra. Total, que prefereixo que ens quedem tancats i pensar què farem.

Primera regla: l'Atontolinat al meu costat tota l'estona, d'acord? A les pellis de zombis no queda clar com detecten les persones. Si les veuen, les intueixen, les senten o les oloren. No vull sorpreses i veïns zombis tirant-se pel celobert mentre l'Atontolinat juga al lego a la seva habitació, d'esquena a la finestra, i el zombi se'l menja. Si ell juga, jo també, i punt. L'Atontolinat em mira i fa un gest amb les espatlles, no té opinió, no ha dit gaire cosa.

Segona regla: ens quedem a casa i fem revisió de danys. No tenim telèfon, ni llum, ni aigua calenta. La mare no és gaire bona en això de les tasques de casa i per això la nevera és un desert, tan desert com són els armaris de queviures. Després d'una ràpida inspecció, constato que només ens queden les llaunes caducades que mai no ens mengem si ho podem evitar: mongeta tendra de llauna (eccsss), cigrons que hauria de remullar durant dues hores, espàrrecs de fa dos estius i pasta, força pasta, però, és clar, no hi ha gas per escalfar ni cuinar. Normal. El terror sembla que s'ha estès ràpidament per la ciutat, pels carrers, pel país i per casa nostra. Tots els subministraments tallats i ni rastre dels meus estimats pares. L'Atontolinat treu de la cartera una bossa de quicos i un paquet de xiclets. Quin crac!

Perfecte. Estic sola amb el mocós del meu germà petit i sense saber res dels meus pares estimats que se suposa que estan passant la seva estoneta particular. Els avis són de viatge amb l'Imsero i no tinc ni idea si la infecció s'ha propagat més enllà de la ciutat. No sé res de les meves tietes, una que viu al barri dels avis i l'altra en un poble a cent quilòmetres, on juga a ser grangera. Res de la meva altra àvia, que segur que deu estar treballant a la seva botiga de la zona alta de Barcelona. Res de les meves amigues de l'escola. Ni de les meves amigues del club. Ni de les meves amigues del

cau, les de Calella, les cosines, res del noi que m'agrada; coi, tinc un munt de gent en qui pensar..., perquè una altra característica pròpia de les pel·lis de zombis és que només sembla que es preocupen per un parell de persones i jo, en canvi, tinc un munt de gent al meu voltant i no sabia ni per on començar per tractar de salvar-les totes. Per no parlar que cada amiga meva té pare i mare, i amigues pròpies, perquè llavors la cosa es complica bastant. És com quan et pregunten: qui estimes més, el pare o la mare? No pots escollir, oi? Jo, si anés a salvar, per exemple, una amiga meva, com podria saber si ella preferiria salvar la seva pròpia mare, la seva tia, veïna, cosins, etc.? És que és molt complicat, tot plegat. I això en realitat només és un més dels meus problemes.

L'altre problema és que s'ha fet de nit, i enmig del silenci gairebé absolut, de sobte se senten crits pertot arreu, explosions, algunes sirenes i el que em sembla que són trets. Potser ens vénen a salvar. Però els sorolls vénen de lluny, i al carrer només hi ha zombis, segons el poc que veig i intueixo. Estic una mica confosa i mal informada, ara que no hi ha tele i només estem l'Atontolinat i jo. Pensa, pensa. Em poso a pensar i no entenc res. No entenc per què a nosaltres no ens passa res. No entenc per què hem pogut arribar a casa sense problemes. No entenc per què ningú a l'escola no ens ha mossegat. Vull dir, just quan ha

esclatat la infecció, què fèiem que no estem malalts, ni morts, ni som zombis? Pensa, pensa.

L'Atontolinat i jo passem la nit al llit dels meus pares. Ell dorm, fent la pipa, animal! Jo em passo la nit adormint-me i despertant-me, vinga moure'm i trucar als mòbils dels meus pares, vinga trucar, i res. Tota l'estona igual: a vegades, sense cobertura, a vegades sona i sona, i al final es queda mut. Just quan comença a sortir el sol, el meu telèfon es queda sense bateria. Ara sí que estem incomunicats. Estic acollonida i no sé què és millor: quedar-nos a casa, menjant el que trobem, fer incursions per mirar de trobar menjar del súper del costat o d'algun veí, confiant que algú ens vingui a buscar, o esperar que algú allà a fora pensi en nosaltres, o sortir i encarar el perill, buscar els nostres pares o amics, els avis, o qui sigui, i deixar que ens protegeixin (jo només tinc catorze anys). I així tota la nit, pensant i pensant, i tota la nit sentint sorolls estranys. I quan miro per la finestra, aixecant una punta de cortina (els meus pares sí que en tenen, de cortina), veig gent corrents, gent tirada per terra. Grups de tres o quatre persones damunt d'algú altre. Algú corrent. Algú picant a una porta com un boig. Cotxes accelerant. I el telèfon mut. Truqui on truqui. Són sirenes, això que sento? No, són explosions. Explosions? Explosions!

Ara sí que l'hem feta bona. Sola amb una criatura.

Sense saber res dels meus progenitors ni de ningú.
Sense telèfon, ni llum, ni menjar. I amb prou pellis
de zombis vistes a la meva vida per saber que:

No ens vindrà a rescatar ningú.

Haurem de viatjar al nord, sempre cap al nord;

o al sud, sempre cap al sud.

Tindrem una vida de fugitiu.

Per matar els zombis has de donar-los un cop al cap, per
destrossar-los el cervell.

I que les pellis de zombis tenen un mal final.